

הוא בעץ הדעת טוב ורע שסוד הטוב הוא ה' וסוד הרע הוא ח"ט דחט"ה, [רמז] ומשום כך סברתם מעורבת באמת ושקר שמשום כך הם סבורים שאסתר נטמאה לאחשוורוש.

אור הרשב"י

אלא להוציא ממנו הלמד, על דרך משל, ומה אם דבר פלוני שהוא קל יש לו חומרא זו, דבר פלוני שהוא חמור אינו דין שיהיה לו אותה החומרא, ואמנם גם אותו הלמד לפעמים אינו למד בבירור כל הנרצה בו, דאמרינן דיו, ונמצא שהיה בו בתחילה אמת ושקר. וז"ש חטה ח"ט ה' אילנא דטוב ורע, פי' ח"ט הוא צד השקר וה' הוא צד האמת, ונמצא שהוא מקל'י נוגה המעורבב, לאפוקי סודות התורה שהם ממש כמו שעתיד להיות, שעתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות, בלי תבן ובלא סובין, כמו שהוא בחטה, כי הח"ט הוא הסובין והה' הוא הדגן המנוקה, אבל לעולם יש בו קצת סובין דקים. ואם תשכיל מספר תב"ן וחט"ה תראה שעולים דע"ת, בסוד עץ הדעת. וז"ש חז"ל עין שאכל ממנו אדה"ר חטה היה, ותנן כוותיה בפ"ק דראש השנה משנה ב'.

ועוד נלע"ד דקלין וחמורין דקאמר לא קל וחומר דווקא איירי אלא בסתם קולות וחומרות, כגון מצוות קלות כשלות הקן, דקרי ליה תנא מצוה קלה, משום שנקל לעשותה ואין בה חסרון כיס, ומצוה חמורה כבוד אב ואם ודונמתה. והנה משקל קולא וחומרא זו היא שטחיית מדרך הסברא והוא הוא שקל בעלי הפשט. והנה גם הוא יסוד מאמר בן הא הא לפום צערא אנרא. ואמנם התבן הוא

[רמז] וכתב הרמ"ז דוק מינה כי אינו ממעט העסק בפשטי תורה רק אותם שלא יודעים גם כן בסתרי תורה, כי העסק בפשט הוא נתינת כח בניצוצות להחיותם ולהתקן, אבל אין בהם כח גמור לעלות עד האצילות להכיר ולהתקן כראוי, ולכן נקרא טבל דאורייתא, שהוא ערבוב קדש בחול, וממדרגת יצירה ולמטה ששם עיקר הערבוביא ורוב הרע כפי הנודע מכמה מקומות, וגם טבל הוא ט"ב ל"א, טוב ורע, כדאייתא באדם ישר במרכבת יחזקאל פי"א. ועל כן אותם שאינם חפצים אלא בפשט תמיד הם בערבוביא, כי אין להם כח לתקן ולברר הרע מן הטוב לגמרי. וז"ש שאינן יודעים אלא קלין וחמורין דאורייתא וכו', נלע"ד שר"ל שאלו הם צריכים תמיד לעסוק בסברות וחקירות מכת השכל ההיוליאני שהוא מעורב מאמת ומשקר, ומכח עיונם והיקשם הם מולידים סברות רעות (נ"א ודעות), על דרך החטה שמתנדלת עם התבן, וידוע שאין בדרכי החקירה דרך הנראה יותר מוכרח ומוכיח ממה שהוא הקל וחומר שהוא מסור לכל ישראל משכיל, והנה הוא מיוסד על מלמד ולמד, ונראה שממשיל את המלמד לתבן, קלין תבן, להיות שהוא המגדל החטה אבל אין ממנו הנאת סברה מחודשת, פי' בו בעצמו, כי אין הכוונה בהצעת טבע המלמד

המלך ז"א רוכב רק על סוסו בסוד השכינה

**לִית דְּרָפָא דְּמִלְכָּא וּמִטְרוֹנִיתָא, לְמִרְכָּב עַל חֲמָרָא,
אַלָּא עַל סוּסוֹן** והנה אין דרכם של המלך והמלכה ז"ן דאצילות לרכב

על חמור שהוא סוד מרכבת מטטרו"ן דיצירה הרוכב על העשיה שהוא מצד פשטי התורה,

אלא דרכם לרכב על סוסים שהוא סוד מרכבת היכל ק"ק דבריאה שהוא מצד סודות התורה

(רמ"ק). **הָדָא הוּא דְּכֶתִיב, (חבקוק ג) בֵּי תִרְכָּב עַל סוּסֵיךָ**

מִרְכָּבוֹתֶיךָ יְשׁוּעָה כי זהו סוד מש"כ 'כי תרכב על סוסך מרכבות ישועה',

דהיינו שמרכבת הסוסים הוא סוד מרכבת היכל ק"ק דבריאה שפעמים הוא עולה ונכללת

באצילות הנקרא ישועה (הרמ"ז). **דִּיאִין מְזוּלְזָלִין בְּמַלְכוּתָא, לְמִרְכָּב**

מִטְרוֹנִיתָא עַל חֲמָרָא. כָּל שְׁכֵן מִלְכָּא, לִית דִּין אֲתָר

הַדִּיּוֹט עָבַד, דְּאֲרַחֲיָה לְמִרְכָּב עַל חֲמָרָא והנה אין מזלזלים

בכבוד המלכות בזה שתרכב המלכה השכינה דאצילות על חמור דמטטרו"ן שביצירה שהוא

סוד פשטי התורה, וכ"ש שאין הדבר ראוי למלך ז"א, מאחר שזו מקום המרכבה הוא מצד

אור הרשב"י

שוות ודומות, והוא הוא מאמר רז"ל (משלי ה, ו) אורח חיים פן תפלם, שאמרו ששקולות שתי המצוות כאחת. וגם זוהי כוונת רבי, הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה שאין אתה יודע וכו', כלומר מדעת עצמך לא תוכל לדעת שכרן של מצוות, אבל בידיעת רזי תורה ידוע שהקלה היא כחמורה. והארכתי בזה קצת לפי שהוא בעיני דרוש נכבד.

מאכל בהמה שהוא בחינת העשיה, וחטה מאכל לאדם היא היצירה ששם מט"ט עין הדעת טוב ורע, ונמצא כי בהעשות מצוה קלה בכוונה הפשטית מתקיים עולם העשיה, ובקיום מצוה חמורה מתקיים עולם היצירה, אבל כי ישקל בשקל הקדש חכמת האמת, אפילו מצוה קלה הנוכרת יסודה במרומים בסוד זווג או"א, וגם מצות כבוד אב ואם מיוסדת שם, ונמצאו קלה וחמורה

הלימוד היומני

עבד הדיוט מטטרו"ן דיצירה שדרכו לרכב על העשיה הנקרא חמור מחמת חומר העכירות שבו, ששם שולט סמא"ל מלא שעולה עשי"ה ומילואו לבדו בגימטריא חמו"ר אשר מטטרו"ן רוכב עליו (הרמ"ז). **וּבְגִין דָּא פְּתִיב בֵּיהּ בְּמִשְׁיַחַ, (זכריה ט) עָנִי (דף דע"ו ע"א) וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר** ומשום כך כאשר ישראל לא ראוים כתוב במשיח עני ורוכב על חמור, דהיינו שאז הוא יבוא מצד מטטרו"ן הנקרא עני. **עָנִי אִיהוּ תַּמָּן בְּסִימָן, עֲרוּבִין נְדָה יְבָמוֹת, וְשָׂאֵר מִתְּנִיתִין בְּכָלֵל** והטעם שמטטרו"ן נקרא עני הוא בגלל שסוד ענ"י הוא ר"ת ערובין נדה יבמות שהם המסכתות החמורות שבש"ס ששאר המשניות של הש"ס הם בכללם, שהם סוד הפשט שביצירה. **וְלֹא אֶתְקָרִי תַּמָּן מַלְךְ, עַד דְּרָכִיב בְּסוּסִיא דִּילִיָּה בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל** ושם לא נקרא ז"א מלך להיות רוכב על מרכבת מטטרו"ן אלא רק שהוא רוכב על סוסן[רמז] שהוא סוד השכינה הנקראת כנסת ישראל.

ז"א נקרא מלך רק כשמשפיע למלכות

קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא כִּד אִיהוּ לְבַר מֵאֲתַרִּיהּ, לֹאֵו אִיהוּ מַלְךְ וסוד הדבר הוא שכאשר הקב"ה ז"א מחוץ למקומו שבאצילות בלא ייחוד עם השכינה, אז אין הוא נקרא מלך להיות משפיע במלכות. **וְכִד אֶתְהַדָּר לְאֲתַרִּיהּ, (זכריה יד) וְהָיָה יְהוָה לְמַלְךְ** וכאשר הוא חוזר למקומו לייחודו על השכינה, אז הוא סוד והיה ה' למלך כי אז הוא משפיע במלכות. **וְהָכִי יִשְׂרָאֵל,**

אור הרשב"י

[רמז] ובענין זה איתא בשבת דף קנב עמוד א' ודמנעלי בריגלוהי - בר איניש. דעל סוס - מלך, דעל חמור, בן חורין,

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

אֶתְמַר בְּהוֹן, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים. כְּגוֹוֹנָא דְאַבָּא,
 אֵינוֹן בְּנוֹי. לְאוּ אֵינוֹן בְּנֵי מְלָכִים, עַד דִּיהֲדָרוֹן לְאַרְעָא
 דִּישְׂרָאֵל וְכךָ הוּא הַסּוּד שְׁנֵאמַר בִּישְׂרָאֵל, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים כִּי הִנֵּה כְּדוּגְמַת

אֲבִיהֶם ז"א כך הם בניו ישראל, שאין הם נקראים בני מלכים אלא עד שהם יחזרו לארץ
 יִשְׂרָאֵל שְׁבִסוּד הַמְּלָכוֹת (רמ"ק). וְאִי תִימָא דִּיהֲדִיּוּט דָּא, אֶתְּרָא עַל גַּב
 דְּאִיהוּ הֲדִיּוּט לְגַבֵּי מְאָרִיָּה בְּרִכְתָּא, עֲלִיָּה אֶתְמַר, אֵל
 תְּהִי בְּרִכַּת הֲדִיּוּט קְלָה בְּעֵינֵיךָ וְאִם תֵּאמַר שְׁמַכִּיּוֹן שְׁאֲמַרְנוּ שְׁמַטְרוּן

הוא הדיוט, ושמה יעלה בדעתך שאם כן השפע שנשפע על ידו הוא שפע מועט שאין בו
 כְּדִי סִיפּוּק הָעוֹלָם, אֵין הַדְּבַר כֵּן כִּי הוּא סוּד הֲדִיּוּט רַק כְּלָפִי קוֹנוֹ ז"א שְׁהוּא בַּעַל הַבְּרִכוֹת
 שְׁמַשְׁפִּיעַ בּוֹ, אֲמַנֵּם בְּמַטְטְרוּן עֲצַמּוֹ נֵאמַר עַל תְּהִי בְּרִכַּת הֲדִיּוּט קְלָה בְּעֵינֵיךָ וְהוּא מֵאֲחֵר
 שְׁהוּא שֶׁר הָעוֹלָם שְׁכַל הַשְּׁפַע נִשְׁפַּע עַל יְדוֹ. וְהֲדִיּוּט דָּא לְגַבֵּי מְלָכָא

עֶבֶד מְטְטְרוּן וְלִכְן סוּד הֲדִיּוּט הוּא רַק כְּלָפִי הַמֶּלֶךְ ז"א שְׁעַבְדוֹ הוּא מַטְטְרוּן.
 וְאָדָם קְדָמָאָה דְּלֹא נָטַר יְקָר דִּיהֲבּוֹ לֵיהּ, נְחָתוֹ לֵיהּ
 לְמִיכַל עִם חַמּוּרִים, וְאָמַר אֲנִי וְחַמּוּרֵי נֹאכַל בְּאַבּוּס
 אַחַד וְהִנֵּה אָדָם הָרֵאשׁוֹן שְׁלֹא שָׁמַר עַל כְּבוֹד הָאֲצִילוֹת שְׁנַתְּנוּ לוֹ וְהוּא אֲמַר שְׁדִי לוֹ

בְּשַׁפַּע שֶׁל מַטְטְרוּן שְׁהוּא סוּד עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, אִז לִכְן הוֹרִידוֹ אוֹתוֹ מִמְדַּרְגָּתוֹ וְנַתְּנוּ לוֹ
 לְאֹכֹל עִם הַחַמּוּרִים, דִּהֵינּוּ שְׁהוּא יֵרֵד לַעֲשִׂיָּה הַנִּקְרָא חַמּוּר, וְאָדָם הָרֵאשׁוֹן הֲצַטְעַר עַל כֵּךְ
 וְאֲמַר וְכִי אֲנִי וְחַמּוּרֵי נֹאכַל בְּאַבּוּס אַחַד [רמח]. וְיִשְׁשָׁכַר בְּהֵאֵי חַמְרָא, זָכָה

אִז הַרְשַׁב"י

[רמח] כְּדֵאִיתָא בְּפַסְחִים דָּף קִיחַ עֲמוּד א' בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם וְקוּץ וְדַרְדַּר תְּצַמִּיחַ לָךְ, זְלוּגוֹ
 אֲמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי: בְּשַׁעָה שְׁאֲמַר הַקְּדוּשׁ עֵינָיו דְּמַעוֹת, אֲמַר לְפָנָיו: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי